

บทนำ

‘ธนา แบ่งกลับจากญี่ปุ่นแล้ว เดี่ยววันจันทร์แบ่งไปหานะ กินข้าว
กลางวันกัน ^^’

แทนที่อ่านข้อความบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือแล้วจะยิ้มยินดี
เหมือนเมื่อก่อน วันนี้ ‘ธนา อินทรเดชา’ กลับเม้มริมฝีปากแน่น
กวาดสายตาอ่านทวนข้อความซ้ำแล้วก็ถอนหายใจยาว ร่างสูงเอนพิง
พนักเก้าอี้ทำงาน ดวงตาจับจ้องแสงหลอดไฟบนเพดาน นึกทบทวนว่า
ความสัมพันธ์ของเขากับปริญฉัตรหรือแบ่งดำเนินมาในลักษณะ
ประหลาดๆ หากจำกัดความไม่ได้แบบนี้มาก็ปีแล้ว

พวกเขารู้จักและเริ่มคบหาเป็นแฟนกันตอนเรียนปริญญาตรี
แต่พอเรียนจบก็ค่อยๆ ห่างกันไปเองโดยไม่มีการบอกเลิก เพราะ
ปริญฉัตรไปเรียนต่อที่ออสเตรเลีย ขณะที่เขาอยู่เมืองไทยและทำงาน
ในโรงงานเครื่องแก้วของครอบครัวจนผ่านไปเกือบสามปีหล่อนก็หวน
กลับเข้ามาในชีวิตเขาอีกครั้ง และสนิทสนมกับเขาเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น

ตอนนั้นชายหนุ่มก็ยังไม่มีใครใหม่ เมื่อตัวเปล่าและยังค้างคาใจ

กับความสัมพันธ์ที่ไม่ได้จบลงอย่างเป็นทางการ เขาเลยกลับมาสนิทกับหล่อนอีกครั้ง ทว่าก็ไม่ได้มีการพูดจากันอย่างชัดเจนว่าสถานะความสัมพันธ์เป็นอย่างไร ตอนแรกมันเหมือนจะดี การกระทำของหล่อนบอกว่าเขาพิเศษ แต่แล้วจู่ๆ หญิงสาวกลับห่างไปอีกโดยไม่มีคำอธิบาย หล่อนหายไปเป็นปี และนี่จู่ๆ ก็กลับมาอีกแล้วทำตัวสนิทสนมกับเขาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเช่นเดิมด้วย พอถามตรงๆ หล่อนก็บ่ายเบี่ยงเอาตัวรอดไปได้ทุกคราวไป

ณฯไม่เข้าใจความคิดของปริญฉัตรเอาเสียเลยและเขาก็ไม่เข้าใจความคิดของตัวเองด้วย หล่อนไปๆ มาๆ ในชีวิตเขาว่าแปลกแล้ว การที่เขายอมให้หล่อนทำแบบนั้นได้ก็แปลกพอๆ สถานการณ์ความสัมพันธ์ของเขากับหล่อนในตอนนี่จึงไร้คำนิยามและน่าอึดอัดเหมือนไม่ได้รักแต่ก็ไม่ได้เกลียด...ความจริงเขาก็รู้แก็ใจวาระหว่างตนเองกับหญิงสาวคงไม่อาจกลับไปเป็นคนรักได้ หากเขาแค่อยากให้หล่อนพูดออกมาตามตรงเท่านั้นว่าที่ทำอยู่นี้ต้องการอะไร และตอนนี้หล่อนคิดอะไรอยู่

ที่ว่าพวกเพื่อนซี้ของเขาไม่เข้าใจ ต่างตำ เตะน้ หรือบางคนถึงขั้นจะเอาน้ำมนต์มาพรรมให้เขาจัดการอะไรสักอย่างกับเรื่องที่เกิดคาราคาซังข้ามปีข้ามชาติแบบนี้ บอกว่าในเมื่อปริญฉัตรไม่พูดก็ช่างขอแค่เขาขีดเส้นให้ชัดเจนเด็ดขาดเท่านั้นก็จบ

ใช่ เขาจะทำแบบนั้นก็ได้ แต่ที่เขาอยากได้ยินจากปากปริญฉัตรก็เพราะไม่อยากให้มันค้างคาใจเหมือนเมื่อตอนหล่อนหายไปคราวแรกอีก

แต่พูดถึงเพื่อนซี้...ณฯหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูอีกครั้ง กดเข้าไปในโปรแกรมแชตยอดนิยม อ่านข้อความในห้องแชตแบบกลุ่มที่ใช้คุยกันในกลุ่มเพื่อนสนิทที่คบกันมาตั้งแต่ยังเยาว์ เมื่อวันก่อนเขาเพิ่งได้รับสายจากเพื่อนที่เพิ่งกลับมาจากเมืองนอก ตั้งใจว่าจะนัด

เจอกัน แต่รายละเอียดว่าที่ไหนเมื่อไหร่ นั้นย้ายมาคุยกันต่อในห้องแชต ดูเหมือนเพื่อนอีกสองคนจะตกลงกันตั้งแต่เมื่อคืน หากเขายังไม่ได้ อ่านเพราะงานมีปัญหาให้ต้องแก้ไข

"ไอ้พวกบ้า" เขาบ่นพิมพ์มาเมื่อไล่อ่านข้อความแล้วพบว่าเพื่อน อีกสองคนตกลงกันเรียบร้อยแล้วว่าวันนี้จะมาตั้งวงกึ่งที่บ้านเขา เรียก ได้ว่ากะจะเมากันตั้งแต่ฟ้ายังไม่มืด ไม่ถามความเห็นเจ้าของบ้านอย่าง เขาสักคำ ทว่าบนใบหน้าหล่อเหลาก็ปรากฏรอยยิ้มเมื่อคิดว่าวันนี้เขา กับเพื่อนสนิทอีกสองคนจะได้เจอกันพร้อมหน้า และที่สำคัญ...

ได้เมาสักหน่อยก็น่าจะดีเหมือนกัน

ณ ลมสังเกตเห็นรถของพวกเพื่อนๆ จอดอยู่ตั้งแต่เลยรถเข้าบ้าน ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจเพราะวันนี้เป็นวันเสาร์เดี๋ยวเขาคงโดนเห็นที่ ดันไปทำงานวันหยุด เขากำลังจะเดินเข้าบ้าน กะว่าจะเข้าไปล้างหน้า ล้างตาก่อนแล้วค่อยไปหาเพื่อน แต่ก็พอดีเหลือบไปเห็นรถชินิตากำลัง เดินตัดสวน ต่างฝ่ายจ้องกันอยู่เสียวินาที่แล้วก็เดินไปคนละทาง

ทว่าแค่เห็นหน้าก็เพียงพอจะทำให้ชายหนุ่มหงุดหงิดงุ่นง่านได้ แล้ว...รถชินิตาเป็นแค่น้องสาวต่างแม่ สุรางค์ แม่ของหล่อนเคยเป็น พี่เลี้ยงสมัยเด็กของเขา และยังเป็นผู้หญิงเลวๆ ที่ใช้วิธีสกปรกใน การจับรัชชัย พ่อของเขา ปล่อยให้ตัวเองท้องอย่างหน้าไม่อาย ดีแค่ไหน แล้วที่นครธา แม่ของเขาเข้าใจ ไม่อย่างนั้นครอบครัวอินทรเดชาคง แตกเป็นเสี่ยงๆ

รัชชัยจำต้องรับสุรางค์เข้ามาอยู่ในบ้านโดยสร้างบ้านหลังเล็กให้อยู่เป็นสัดส่วนกับลูกสาว สุรางค์ถูกลังห้ามไม่ให้มาบ้านใหญ่เด็ดขาด อาจเรียกได้ว่าห้ามออกมาแฟนฟานเลยก็ได้ ขณะที่รถชินิตาจะมาเมื่อ จำเป็นเท่านั้น รัชชัยเองก็ไม่ค่อยได้ยุ่งกับลูกสาวนัก แค่อ่านดูไปตาม หน้าที และหลังเรียนจบก็ให้เงินไปเปิดร้านกาแฟ ส่วนตนเองแม้จะ

เข้าใจการตัดสินใจของพ่อ แต่เขาก็ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องทำตัวรักใคร่กลมเกลียวกับน้องสาวต่างแม่ ดังนั้นตั้งแต่จำความได้พวกเขาก็ต่างคนต่างอยู่มาตลอด ไม่มีความใกล้ชิดแบบพี่น้อง และคงจะไม่มีต่อไปด้วย

ณ อั้งไปนิตหนึ่งเมื่อรับรู้จากแม่บ้านว่าเพื่อนของเขาเลือกศาลากลางสวนเป็นที่ตั้งวงสังสรรค์ในวันนี้ ที่นั่นอยู่ใกล้กับบ้านหลังเล็กของรชิตาและสุภาวค์...แค่คิดเขาก็ไม่อยากเสียดรายเข้าไปแล้ว พวกเพื่อนๆ พอจะรู้ว่าเขามีน้องสาวต่างแม่ หากไม่รู้ตัวลึกลับหนางเขาเองก็ไม่มีความคิดจะเล่า ดังนั้นจะโทษพวกนั้นก็ไม่ได้

ทำใจแล้วกัน แค่แป็บเดียว...

"ในที่สุดไอบ้างานก็เสด็จกลับมาบ้านเสียที" พิรวิชญ์ เพื่อนซี้ นายตำรวจแหกปากหักท่ายทันทีที่เขาอย่างเข้าสู่อเขตศาลากลางสวนไม่สำนึกเหมือนเคยว่าใครเป็นเจ้าของสถานที่...และแน่นอน ในมือมีแก้วเหล้าเรียบร้อยแล้ว

"กินไม่มีรอกันเลยนะ" ผนคร้านจะต่อความยาวสาวความยืด เพราะไม่อย่างนั้นคงได้เตะกันก่อนเมา

"รอให้เหล้าระเหยติวะ แก่อะผิตเองไปทำงานวันเสาร์ แคมไปตั้งแต่เช้าอีก"

"ใครเขาจะว่างเหมือนคุณตำรวจล่ะครับ"

"เฮ้ย พูดแบบนี้ได้ยวมี่เรื่องไอ้คุณชาย ฉันตั้งใจทำงานรับใช้ประชาชนนะเว้ย ไม่ได้อุ้ยหทัยทิ้งกินเงินภาษีประชาชน"

"ฉันยังไม่ได้ว่าแกอู้อี้คำ" ผนกลอกตา "เลิกเรียกฉันว่าคุณชายด้วยถ้าไม่อยากโดนถีบออกจากบ้าน"

"แกก็รู้ว่าพิชมันเป็นนายตำรวจผู้อ่อนไหว" ทัชช์ เซฟหนุ่มซึ่งรับหน้าที่หึ่งเตรียมกับแกลุ่มและชงเหล้าเย็นแก้วให้ตอนเจ้าบ้าน

เอ้อมมือไปหยิบเบคอนแคนดี้ใส่ปาก "เอ้า จัดให้"

"ใจเว้ย"

"ฉันไม่ได้อ่อนไหวนะเว้ย" พิริชญ์ยังโวยวายไม่เลิก

"งั้นแกอาจจะอ่อนเฉยๆ"

"ไอ้คุณชายยย!"

ณกแยกเขี้ยว ยกเท้าขึ้นถีบเพื่อนเบาๆ แต่ก็ไม่พูดอะไรอีก
ริมฝีปากยกเป็นรอยยิ้มเล็กๆ ด้วยซ้ำตอนเคี้ยวเบคอนแคนดี้ฝีมือเซฟ
ประจำกลุ่มตุ้ยๆ เสียงเอะอะที่เสนาหำรำคาญและความวุ่นวายชวน
ปวดหัวเป็นเรื่องปกติธรรมดาเหลือเกินเมื่อพวกเขาสามคนมารวมตัวกัน
แต่ก็ช่วงเวลาแบบนั้นแหละที่ทำให้เขาลืมปัญหาบ่าบอในชีวิตได้สนิท
ให้ตายเถอะ เขารักช่วงเวลาที่ได้อยู่กับไอ้บ้าพวกนี้จริงๆ

ณกคิดว่าช่วงนี้คงเป็นช่วงดวงตกประจำกลุ่ม เพราะไม่เพียงตัว
เขาที่มีปัญหาทวนใจ พวกเพื่อนๆ ของเขาก็เช่นกัน แต่ละคนมีเรื่อง
กลุ่มของตัวเอง การนัดกันเมาในวันนี้จึงเกิดขึ้นง่ายดายกว่าทุกครั้ง

"เอ้า ชน! เลิกบ่นเลิกเครียด ไม่หลับไม่เลิก" พิริชญ์ประกาศ
ชูแก้วขึ้นเหนือศีรษะ

"ปกติแกเคยเลิกด้วยเรอะ" เจ้าบ้านขัด แต่ก็ยกแก้วขึ้นชน ทัชช์
ยกแก้วตามมา หากสายตาจับจ้องที่ท้องฟ้า

"วันนี้มีสุริยุปราคาด้วยเรอะ"

ทุกคนหันมองตาม แล้วก็พบว่าดวงอาทิตย์กำลังถูกเงาดำบดบัง

"เฮ้ย เรามาอธิษฐานกันดีกว่าวะ" ลูๆ พิริชญ์ก็โพล่งขึ้นมา
ทุกคนหันกลับมาจ้องนายตำรวจหนุ่มเป็นตาเดียวด้วยสายตาเหมือน
จะถามว่าพูดบ้าอะไร "โห่ ก็เหมือนดาวตกไง นี่สุริยุปราคา เกิดยาก
กว่าเห็นๆ มันต้องขลังกว่าแน่เลยวะ อธิษฐานกันเหอะ ไม่เอาแบบ
ขอข้าวขอแกงนะเว้ย เอาแบบเจ๋งๆ"

ณภซึ่งเริ่มเฝ้าคิดว่าเพื่อนบ้าไปแล้ว แต่จะว่าไปเพื่อนเขาก็บ้า เป็นปกติอยู่แล้ว เขายกแก้วขึ้นจรรดิมฝีปาก ปล่อยให้ของเหลว สีอำพันไหลผ่านลำคอ แล้วก็มีใครคนหนึ่งตะโกนอธิษฐานขึ้นมา เขามัวแต่หมกมุ่นกับความคิดของตัวเองเลยไม่ทันฟังว่าเป็นใครและขออะไร แต่นั่นก็กระตุ้นให้เขาชูแก้วขึ้นเหนือศีรษะ

"ขอให้รู้ว่าคนอื่นคิด เอ๊ย..." ลมที่ตีขึ้นมาอย่างกะทันหันทำให้คำว่า 'อะไร' ขาดหายไป จากนั้นเขาก็หือ้อ รู้ตัวอีกทีพิริวษณก็ลุกขึ้นยืนชูแก้วไปหาพระอาทิตย์

"ขอแบบหลังๆ เอ๊ยนๆ เลยนะครับพี่สุ"

ลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ลอดผ่านหลุมอุกกาบาตใหญ่ บนดวงจันทร์ลงมาเกิดเป็นปรากฏการณ์แหวนเพชรในวินาทีที่พิริวษณ พุดจบ ยังไม่ทันมีใครเอ่ยทักปรากฏการณ์พิเศษนี้ ลมแรงก็พัดวูบมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย กิ่งไม้สั่นกราว กระทั่งโต๊ะของพวกเรายังสะเทือน ข้าวของเบาๆ ปลิวว่อน

"เฮ้ย อยู่ดีๆ มีพายุได้ไง" ทัชช์ป้องมือบังลม ขณะที่ท้องฟ้า ด้านนอกเริ่มมืดครึ้มด้วยกลุ่มเมฆสีฟ้าเลือดซ้ำหนอง มีเส้นแสง แผลบปลาบแทรกตัวอยู่ทั่ว ขณะเดียวกันก็เกิดเสียงคำรามครืนครืน สนั่นหวั่นไหว

"เข้าบ้านกัน" ณภพยายามตะโกนแข่งกับเสียงอื้ออึงของลม

แน่นอนว่าไม่มีใครคัดค้าน ทุกคนต่างขยับตัว แต่ไม่ทันไรก็มีฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมา แสงและเสียงบอกให้รู้ว่ามันอยู่ใกล้มาก อาจจะผ่าลงในสวนเลยก็ได้ แต่ณภไม่มีเวลาคิดถึงมัน เขารู้สึกเหมือนโดนแรงอัดของระเบิดกระแทกให้ทั้งร่างลอยไปกองกับพื้น

หลัง... ชายหนุ่มครางอยู่ในลำคอขณะพยายามยันตัวลุกขึ้นนั่ง แผ่นหลังของเขากระแทกพื้นเต็มๆ เจ็บแบบไม่ต้องสงสัย หากเขาก็เลิกสนใจมันอย่างรวดเร็วเมื่อนึกถึงเพื่อนๆ ขึ้นมาได้ ดวงตาคมกวาดมอง

รอบตัวรวดเร็ว แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นเท้าของใครสักคนโผล่พ้น
ขาโต๊ะออกมาในสภาพหนึ่ง

"เฮ้ย ไอ้พิช...ไอ้พิชหนีคไปเลยวะไอ้ทซ์ทซ์" ฅนกลางเข้าไปตบหน้า
เพื่อนเบาๆ หากก็ไม่มีแววว่าอีกฝ่ายจะได้สติ เขาเลยยึดตัวโผล่หน้า
ไปร้องบอกทซ์ทซ์ ก่อนจะเลื้อยไปเห็นร่างแปลกปลอมอีกร่างที่นอน
แน่นิ่งอยู่หลังต้นไม้ใกล้ศาลา...รชินิตา หล่อนมาอยู่นี่ได้ไงเนี่ย "ที่หนีค
ไปไม่ได้มีแค่ไอ้พิชด้วยวะ"

บทที่ ๖ เรื่องบ้าๆ กับเลขาฯ คนใหม่

เสียงโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นใกล้หูปลุกให้ฉันทื่น มือไม้ควานหาต้นเสียงตามความเคยชินโดยไม่ลืมหูลืมตา แต่กลับพาดเข้ากับผนังปูนแข็งๆ แทน ความเจ็บทำให้เขาอมลืมหูลืมตาตื่น ลูกขึ้นมานั่งงง พอมองทัศนียภาพรอบตัวแล้วจึงระลึกได้ว่าตอนนี้ตนอยู่โรงพยาบาล

เมื่อวานหลังจากเกิดเหตุประหลาด เขากับพัชร์ซึ่งแทบไม่เจ็บอะไรก็รีบพาพิริวิชญ์กับรชิตาส่งโรงพยาบาล จากนั้นพวกเขาก็อยู่โยงรอดูอาการเพื่อน แต่เนื่องจากเป็นตายร้ายดีเขาก็ไม่คิดจะไปนอนเฝ้าห้องสาวต่างแม่ที่อยู่ห้องติดกัน ดังนั้นเขากับเพื่อนเลยยึดโซฟาคนละตัว นอนเฝ้าพิริวิชญ์ด้วยกัน

พอเหลือบไปเห็นเพื่อนเริ่มขยับตัวรำคาญ ส่วนอีกคนบนเตียงคนไข้ยังนิ่งสนิท เขาก็จัดการทำให้โทรศัพท์เสียบเสียงก่อนแล้วจึงค่อยดูว่าใครโทรมา

ชื่อ 'ภูริช' บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือทำให้ฉันท้องขมวดคิ้ว ต้องใช้เวลาพักหนึ่งกว่าสมองซึ่งยังไม่กลับมาทำงานเต็มจะส่งคำนิยามมาให้ว่า 'ญาติห่างๆ' พร้อมกับเตือนด้วยว่าเขาติดกับอีกฝ่ายในวันนี้

"ชิบ!" เขาสบถเมื่อเหลือบมองนาฬิกาแขวนผนังแล้วพบว่าตอนนี้ถึงเวลานัดแล้ว ร่างสูงลุกขึ้นเดินออกไปนอกระเบียงก่อนจะกดรับสาย "ณภาครับ"

"คุณณภา ผมภูริชนะ ตอนนี้ผมอยู่ที่โรงงานแล้ว"

"ครับ เอ่อ..." ชายหนุ่มยกมือขึ้นนวดขมับ พยายามปลอบประโลมอะไรก็ตามที่กำลังอาละวาดอยู่ในหัวของเขา "คือพอดีตอนนี้เพื่อนผมเข้าโรงพยาบาล ถ้ายังไงรบกวนคุณภูริชรอสักหน่อยได้ไหม ผมจะรีบไปให้เร็วที่สุด"

"ได้ครับ ไม่มีปัญหา" อีกฝ่ายรับคำ "เดี๋ยวผมไปหาอะไรกินแถวๆ นี้ก่อนแล้วกัน ถ้าคุณณภาก็โทรมานะครับ"

"ครับ ขอโทษอีกครั้งนะครับ" ณภารอกเสียงลงไปในเครื่องมือสื่อสาร ก่อนจะตั้งมันออกมาดัดสายพร้อมถอนหายใจเฮือกใหญ่ ปกติแล้วเขาไม่เคยพลาดอะไรแบบนี้ แต่นี่เป็นเพราะเลขานุการของเขาลาออกไปอย่างกะทันหันด้วยความจำเป็นทางบ้าน ชีวิตในช่วงครึ่งเดือนที่ผ่านมาของเขาเลยค่อนข้างลำบาก เขาจึงพยายามดูแลตัวเองให้ดี แต่สุดท้ายก็มาตักม้ตายลืมนัดเอาวันสุดท้ายจนได้...ที่ต้องบอกว่าวันสุดท้ายเพราะวันนี้ภูริชจะพาแฟนมา 'ฝาก' เป็นเลขานุการคนใหม่ของเขา ปกติสายการผลิตของโรงงานเครื่องแก้วจะเปิดเจ็ดวัน แต่ฝ่ายจัดการจะทำงานแค่วันธรรมดา ดังนั้นเขาจึงลืมนัดว่าวันอาทิตย์มีนัดที่โรงงาน

อันที่จริงเขาไม่ค่อยชอบพวกเด็กเส้นเท่าไร แต่ก็ปฏิเสธได้ไม่เต็มปากเพราะถึงจะห่างอย่างไรก็ยังเป็นญาติ อีกทั้งตัวเขาจะอยู่ที่โรงงานมากกว่าออฟฟิศในเมือง และไม่นิยมใช้งานเลขานุการ ให้ดูแลเรื่องส่วนตัวนอกเหนือจากที่ทำงาน งานที่เลขานุการของเขาต้องทำไม่ซับซ้อนยุ่งยากนัก ถึงเป็นคนไม่มีประสบการณ์ก็น่าจะพอไหวถ้าตั้งใจ ดังนั้นเขาเลยเลือกเจอกันครึ่งทางด้วยการบอกอีกฝ่ายไปตรงๆ ว่า

จะทดลองงานเด็กเส้นคนนี้สักสามเดือน ถ้าไม่โอเคก็จะให้ออก ซึ่ง
ภูริชเองก็มีที่ท่าเข้าใจดี

ณมองกลับเข้าไปในห้อง ดูท่าแล้วพิริวิชัยจะยังไม่พิน การ
หมดสติครั้งนี้มันก็นานมากจนชักนังกังวลแล้ว...แต่เขาคงต้องทิ้งทัชช
ให้เฝ้าเพื่อนต่อคนเดียว ส่วนตัวเขาจะรีบกลับบ้านไปอาบน้ำแล้ว
ออกไปเจอหน้าเลขฯ คนใหม่ก่อน หวังว่าพิริวิชัยจะรู้สึกตัวเร็วๆ นี้
และไม่มีอะไรผิดปกติ

ไม่มั่นใจ ไม่คล่อง...ไม่น่ารอด

นั่นคือคำจำกัดความที่ณมอบให้กับภัทร์สุมนหลังจากได้พบ
หน้ากันราวห้าวินาทีจากนั้นเขาก็ลอบถอนหายใจ พยายามปิดอาการ
ปวดศีรษะซึ่งยังไม่ลาจากไปเสียทีเดียวทิ้ง แล้วตั้งใจพิจารณาคน
ตรงหน้าใหม่อย่างละเอียดอีกครั้งเท่าที่จะสามารถพิจารณาได้ เพราะ
เธอนิ่งก้มหน้าก้มตา อายว่าแต่สบตา แค่งายหน้าขึ้นมาให้เขาเห็นหน้า
ชัดๆ ยังไม่ทำเลย

แฟนของภูริชเป็นผู้หญิงที่มีความสูงไม่มากตามมาตรฐาน
หญิงไทยทั่วไป ตัวพอมบางมากจนน่ากลัวว่าอาจจะโดนลมพัดปลิว
แต่ตัวเรียวร้อยตั้งแต่หัวจรดเท้า ส่วนหน้าตา...ชายหนุ่มมีเวลาแค่
เสี้ยววินาทีที่เธอเงยหน้าขึ้นมาสบตาเขาแวบหนึ่งก่อนจะก้มหน้างุด
ลงไปใหม่ในการสังเกต เขาสรุปแบบไม่มั่นใจน้อยกว่าเธอไม่ซี้รีว เป็น
พวกหน้าตากลางๆ แต่มีดีที่หน้าหวาน หากที่เขามั่นใจมากคือเธอมี
นัยน์ตาโศกโอดเด่นที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นทีเดียว

ท่าว่าการเป็นเลขฯ มันต้องมีอะไรมากกว่าดวงตาสวยๆ และเขา
ก็ไม่คิดว่าภัทร์สุมนจะมีอะไรที่ว้าวด้วย

"ลองคุย สัมภาษณ์กันได้ตามสบายเลยนะ เดี่ยวผมขอไปคุย
โทรศัพท์แป๊บหนึ่ง" ภูริชตอบหลังแฟนเบาๆ แล้วหันมาส่งยิ้มให้เขาก่อน

จะผลไป

ภักตร์สุมณก็ยังไม่มีการจะเงยหน้าขึ้นมาสบตาเขาอยู่ดี ฌณเกือบจะถอนหายใจออกมาอีกรอบ หากเขาก็ก็นั่งเอาไว้ทันแล้วเอ่ยถามแทน

"คุณจะแนะนำตัวหน่อยไหมครับคุณภักตร์สุมณ"

หญิงสาวเปลอนเงยหน้าขึ้นมามองเขาเล็กน้อย เพราะเมื่อครู่ภักตร์สุมณก็แนะนำตัวเธอไปแล้ว ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเขาคงอยากรู้ความเป็นมาของคนที่จะมาเป็นเลขาฯ ของตนเองเป็นธรรมดา คราวนี้เธอพยายามกลั้นใจไม่ก้มหน้าหลบสายตาคู่สนทนา แต่ก็ทำได้ดีที่สุดแค่ใช้สายตาจับคางของเขาไว้ ไม่สามารถมองหน้าเขาตรงๆ ได้อยู่ดี

"ฉันชื่อแพทค่ะ อายุยี่สิบห้า เรียนจบคณะมนุษยศาสตร์" เธอพูดได้แค่นี้ก็ต้องหยุด ไม่รู้จะพูดอะไรต่ออีก

"คุณเคยมีประสบการณ์ทำงานอะไรมาแล้วบ้าง"

"ถ้าเป็นงานประจำเต็มเวลาก็ไม่มีค่ะ ฉันเพิ่งเรียนจบ แต่ก่อนหน้านี้ฉันเคยทำงานพิเศษหลายอย่าง..."

ปกติเขาเรียนจบกันอายุเท่าไร คำถามหนึ่งวูบผ่านขึ้นมาทันที หากเขาก็ปวดความคิดที่อาจนำไปสู่อดีตทั้งไป ประวัติการศึกษาอาจพอบอกบางอย่างได้ แต่มันก็ไม่ได้รับประกันประสิทธิภาพการทำงานเสมอไป จะจบเร็วจบช้าไม่ใช่ประเด็น

"แล้วนี่ก็ยังไม่ถึงอยากมาทำงานเป็นเลขาฯ มันไม่ใช่งานง่ายๆ นะ"

"ฉันพอจะทราบค่ะ แต่ฉันจะพยายาม"

คำตอบของเธอไม่เชิงทำให้ชายหนุ่มพอใจนัก อาจเพราะเสียงอันแผ่วเบาของเธอด้วยก็ได้ที่ทำให้มันฟังไม่หนักแน่นมั่นใจเอาเสียเลย

"เอาล่ะคุณแพท ผมขอพูดตรงๆ นะว่าที่ผมรับคุณเข้าทำงานเพราะแฟนของคุณแล้วยังมาเจอตัวจริงคุณแบบนี้ ผมก็รู้สึกว่าคุณไม่เหมาะกับงานเลขาฯ เลย แต่ในเมื่อผมรับปากเอาไว้แล้วผมก็ต้องรับคุณเข้าทำงาน...คุณมีเวลาพิสูจน์ตัวเองสามเดือน ถ้าไม่ดีผมก็จะ

"ไม่เกรงใจนะ"

"ค่ะ" ภักตร์สุมนได้แต่รับคำเสียงอ่อยๆ ไม่อาจพูดอย่างอื่นได้
ณภกอดอกมองหน้าหญิงสาว นึกอยากจะทำตัวเป็นครุฝึกโหดๆ
บอกให้เธอพูดเสียงดังๆ แต่ไม่ทันไรโทรศัพท์มือถือก็ส่งเสียงร้อง
ปรากฏว่าเป็นเพื่อนของเขานั้นเอง

"ไอ้ณภ อยู่ไหนวะ"

เสียงโหวกเหวกดังออกมาจากลำโพงทันทีที่กดรับ ไม่ใช่เสียง
เดียวแต่ยังมีเสียงของคนอื่นๆ เป็นแบ็กกราวนด์อยู่ด้านหลังด้วย เขา
นึ่วหน้าแล้วเดินออกห่างไปเล็กน้อย แต่ก็ไม่ยอมเอาโทรศัพท์วาง
แบบหุ้ให้แก้วหูเสียงได้รับอันตราย

"พวกแกเป็นบ้าอะไรกันเนี่ย ฟังไม่รู้เรื่องเลย"

"ไอ้พิชกับน้องสาวแกสลักร่างกัน ตอนนี้อยู่ในห้องนิต้า แล้ว
นิต้าก็อยู่ในร่างไอ้พิช!"

"สลัป..." ณภหยุดปากกะทันหันเมื่อนึกความหมายของคำที่กำลัง
จะพูดทวนขึ้นมาได้ "นี่พวกแกเมายาในโรงพยาบาลหรอ"

"ไม่ได้เมาโวย เรื่องจริง สองคนกำลังสติแตกกันอยู่ นี่มันบ้ามาก
แกรีบมาโรงพยาบาลเดี๋ยวก็รู้เอง เร็วๆ ด้วยนะ"

เพื่อนวางสายไปเฉยๆ โดยไม่รอคำตอบ ขณะที่ณภยังยืนอึ้ง
อีกพักก่อนจะดึงโทรศัพท์ออกจากข้างแก้ม ไม่เข้าใจเลยว่าเกิดเรื่อง
บ้าอะไรขึ้นที่โรงพยาบาล ทัชชหวักระแทกอะไรแล้วอาการเพิ่งมาออก
หรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ ตอนนีเขาวอดหัวมากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว
เหมือนแองก์ตกค้างอย่างไรชอบกล

ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึกลับแล้วหันกลับมาหาภักตร์สุมน

"วันนี้วันอาทิตย์ ฝ่ายบุคคลไม่เปิด พรุ่งนี้คุณมากรอกใบสมัคร
เข้าหน่อยแล้วกัน เลขาฯ คุณพ่อผมชื่อคุณอัจฉราจะเป็นคนสอนงาน
คุณ..." ตอนแรกเขาจะบอกรายละเอียดเธอมากกว่านี้ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ

คิดว่านี่ควรเป็นบททดสอบแรกของการเป็นเลขานุการ เพราะต่อไป เธอจะต้องจัดการอะไรต่อมิอะไรให้เขา ดังนั้นอย่างน้อยเธอต้องจัดการตัวเองให้ได้ก่อน "ฝากลาคุณหญิงให้ด้วยนะครับ ผมมีธุระต้องรีบกลับไปจัดการ"

'...ตุ...'

ณิกซึ่งยังไม่ทันหมุนกายผละไปหยุดและจ้องหน้าภัทรรัฐมนเข้มแข็ง "เมื่อก็คุณพูดว่าผมดุหรือ"

"คะ? เปล่าคะ" เธอผงะไปนิดหนึ่งก่อนจะรีบตอบเล็กก๊ก "ฉันยังไม่ได้พูดอะไรเลย"

ตัวเข้มขมวดเข้าหากัน จะว่าไปเมื่อครู่ดูเหมือนเธอจะไม่ได้ขยับริมฝีปากจริงๆ และเสียงที่ได้ยินก็ก้องกว่าเสียงพูดปกติของเธอ... บางทีเขาคงแสงก็จนปวดหัวแล้วหุแว่วไปเอง

"เจอกันวันจันทร์ครับ" ณิกเอ่ยหน้าตึงเพราะหงุดหงิดตัวเอง ก่อนจะหมุนกายจากไปในที่สุด

ภัทรรัฐมนรอจนร่างสูงเดินห่างออกไปไกลจนแน่ใจว่าเขาจะไม่ได้ยินอะไรแน่ๆ แล้วจึงถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ รู้ตัวดีว่ากิริยาท่าทางของตนเองไม่น่าประทับใจเลย แต่จะทำอย่างไรได้ เธอเป็นคนเจียบๆ ไม่ได้มีมนุษยสัมพันธ์โดดเด่นมาแต่ไหนแต่ไร ซ้ำคราวนี้ยังอาการหนักกว่าปกติมากด้วย

ก็ใครจะคิดว่าณิก อินทรเดชาจะเป็นผู้ชายแบบนี้...

ว่าแต่ตอนที่เขาเอ่ยถามเธอเรื่องคุณนั้นเธอกำลังคิดว่าถ้าัจฉราไม่ดูก็คงดี หากเขากลับพูดขึ้นมาแบบนี้ แผลกดีจริงๆ

"อ้าว คุณณิกล่ะแพท" ภูริชถามอย่างแปลกใจเมื่อกลับมาเจอภัทรรัฐมนยืนเหม่ออยู่ตามลำพัง

"กลับไปแล้วละ มีโทรศัพท์มาตาม เขาฝากลาให้ด้วย"

"ที่อย่างนี้ล่ะพูดคล่องนะ...เป็นไงล่ะ ญาติพี่ที่หล่อใช้ไหม ห้าม

นอกใจพี่นะ" ชายหนุ่มไม่ติดใจด้วยรู้อยู่แล้วว่านี่ไม่ใช่วันทำงาน ฅนยอมมีฐานะของตัวเอง ซ้ำยังเปลี่ยนมาแซวหญิงสาวแทน รู้ดีว่า ถ้าเป็นคนที่คุณเคยแล้วเธอจะสามารถคุยด้วยได้ตามปกติ แต่จะค่อนข้างอึดอัดถ้าเป็นคนที่ไม่รู้จัก ทว่าอาการของเธอเมื่อครูนั้นรุนแรงกว่าปกติโขทีเดียว

"พี่ก็พูดไปนั่น" ภัทรสุดมนพิมพ์พำหน้าง้ำ ภูริชเลยหัวเราะ

"แล้วนี่แพทยังต้องทำอะไรที่นี้อีกไหม ถ้าไม่มีแล้วก็ไปกันเถอะ ไปดูหนังกันดีกว่า อาทิตย์นี้มีหนังน่าดูตั้งหลายเรื่อง"

หญิงสาวเดินตามอีกฝ่ายไปโดยดี ตัดสินใจจะไม่ปรึกษาพูดเกี่ยวกับความกังวลเรื่องที่อนาคตไม่ค่อยชอบเธอเท่าไร แต่ที่ภูริชช่วยให้เธอได้งานนี้ก็ดีมากแล้ว ที่เหลือต้องเป็นหน้าที่ของเธอในการพยายามทำทุกอย่างให้ดี อย่างน้อยเธอก็มีเวลาสามเดือน

ภัทรสุดมนกลับมาถึงบ้านตอนค่ำ หลังจากไปดูหนังกันแล้วภูริชก็พาเธอไปกินข้าวเย็นที่บ้านของเขาต่อ บ้านหลังใหญ่ภายในหมู่บ้านหรูเงียบเหมือนเคย เธอไม่คาดหวังจะเจอใครในเวลานี้เพราะปกติพอกินมื้อเย็นเสร็จทุกคนก็จะแยกย้ายกันไปพักผ่อน ดังนั้นเธอจึงแปลกใจมากเมื่อได้ยินเสียงทักก่อนจะเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง

"คุณหนูไม่ได้เข้ามาหาแพท"

"ไม่ค่ะ แพทนึกว่าคุณแม่พักผ่อนแล้วเลยไม่ได้ชวนเข้ามา" ร่างบางเดินย้อนกลับไปหากมลา "คุณแม่มีอะไรกับพี่ภูหรือเปล่าคะ"

"เปล่าหรอก ได้ยินเสียงรถเลยออกมาดู เห็นว่าไม่ได้เจอคุณหนูมาพักใหญ่แล้วด้วย"

"เอาไว้คราวหน้านะค่ะ" ภัทรสุดมนยิ้มอ่อน "แล้วนี่คุณแม่อยากได้อะไรหรือเปล่าคะ เตียวแพทไปเอาให้"

"ไม่หรอกจ้ะ ไปส่งแม่ที่ห้องก็พอแล้ว"

เมื่อได้ยินอย่างนั้นหญิงสาวก็ตรงเข้าไปประคองพาหญิงสูงวัยไปทางห้องสุตปึกซ้ายของบ้าน ปกติสุขภาพโดยทั่วไปของกมลาก็ไม่ค่อยแข็งแรงอยู่แล้ว แล้วทุกอย่างก็ยิ่งแยลงตอนท่านประสบอุบัติเหตุรุนแรงเมื่อสองสามปีก่อน ตั้งแต่นั้นมาของท่านก็มีปัญหาเดินเหินไม่สะดวก ท่านเลยตัดแปลงพื้นที่ชั้นล่างเป็นห้องนอน

"วันนี้แพทไปเจอญาติคุณภู่ที่จะไปทำงานด้วยมาใช่ไหม เป็นยังไงบ้างล่ะ"

"เขาชื่อณภู่คะ ยังหนุ่มอยู่เลย เห็นว่าแก่กว่าพี่ภูแค่ปีเดียว...ดูเขาเข้มงวดนิดหน่อย แต่ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรคะ"

"จริงๆ แพทไม่เห็นต้องรีบร้อนหางานทำนะ รอให้เจองานที่ตรงสายกว่านี้หน่อยก็ได้"

"ลองดูก็ไม่เสียหายนี่คะ แพทเองก็ยังไม่รู้ว่าอยากทำงานอะไรกันแน่ อีกร้อยพวกรุ่นพี่ที่เรียนจบคณะแพทยก็ทำงานเลขาฯ กันหลายคน มันเป็นงานกลางๆ นะคะ ต่อยอดไปได้เยอะด้วย"

อย่าว่าแต่ณภู่หรือกมลาก็ไม่เชื่อว่าเธอจะเหมาะกับงานเลขานุการ กระทั่งตัวภักตร์สุมนเองก็ยังไม่ค่อยเชื่อเช่นกันว่าตนเองจะเหมาะกับงานนี้ ด้วยนิสัยและบุคลิกส่วนตัวที่ดูจะเหมาะกับงานอะไรก็ได้ที่ไม่จำเป็นต้องติดต่อพบปะกับผู้คนมากกว่า

ทว่าจุดประสงค์ในการสมัครเป็นเลขานุการครั้งนี้ของเธอก็ไม่ใช่แค่การทำงานทำ...

"จ๊ะ ก็ลองดูแล้วกันนะ" กมลามีมือลูบสาวเบาๆ ก่อนจะทรุดตัวนั่งลงบนเตียง "แพทไปพักเถอะ วันนี้ออกไปตั้งแต่เช้า"

"ถ้ามีอะไรคุณแม่ก็โทรขึ้นไปเรียกแพทนะคะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะ"

ภักตร์สุมนออกจากห้อง จับประตูปิดแล้วเบาแล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ รู้สึกยินดีที่เมื่อครู่ไม่ถูกถามถึงเรื่องอื่นนอกจากการไปพบณภู่ เธอไม่อยากโกหกเรื่องบ้านของภู่ริชเพิ่ม กมลารู้ว่าชายหนุ่ม

พาเธอไปบ้านมาตลอด แต่ที่ท่านไม่เคยรู้คือครอบครัวโดยเฉพาะแม่ของเขาไม่ค่อยปลาบปลื้มเธอเท่าไร

หญิงสาวเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของบ้านโดยแบกความหนักใจติดตัวมาด้วย ตอนนี้เธอกำลังทำอะไรหลายอย่าง แต่ไม่มีความมั่นใจว่าจะทำสำเร็จสักอย่าง...เจ้าของว่างบางเดินครุ่นคิดอะไรต่อมิอะไรุ่นวาย จึงไม่ทันสังเกตว่ามีใครยืนกอดอกรออยู่กลางทางเดินชั้นสอง จวบจนเลี้ยวเพื่อมุ่งหน้าไปยังห้องนอน เธอจึงชะงัก

พิมพ์ภัสสรในชุดนอนสายเดี่ยวกางเกงขาสั้นบางเบายื่นกอดอกทั้งสายตาและกิริยาแสดงความเป็นมิตรซึ่งเป็นสิ่งที่เธอคุ้นชิน เธอสบตากับอีกฝ่าย แม้ใจจริงจะอยากเดินผ่านไปเฉยๆ หากก็รู้ว่าถ้าทำอย่างนั้นเดี๋ยวอีกฝ่ายจะต้องเอาเรื่องเธอแน่

"คุณซอนย่ามีอะไรกับฉันหรือเปล่าคะ"

"เธอได้งานแล้วใช่ไหม"

"ค่ะ"

"งั้นก็มีรายได้ เลิกทำตัวเป็นกาฝากได้แล้วสิ"

"ฉันจะเริ่มทำงานวันพรุ่งนี้ค่ะ คิดว่าถ้าผ่านโปรสามเดือนไปได้ฉันก็จะตั้งใจว่าจะหาที่พักข้างนอก"

"ถ้าอย่างนั้นก็ทำงานให้ดีละ ฉันเอาใจช่วย เธอจะได้ไล่หัวไปจากบ้านของฉันเสียที!" เจ้าของเรือนมชอยส์สีแดงกระแทกเสียงจากนั้นก็ตามด้วยการกระแทกเท้าเดินกลับเข้าห้องโดยกระแทกประตูเป็นการปิดท้าย

ภัทร์สุมนระบายลมหายใจยาวแล้วตรงเข้าห้องนอนส่วนตัวไปเงียบๆ ไม่ได้นึกโกรธเคืองพิมพ์ภัสสร เพราะถ้าเป็นเธอก็อาจจะทำแบบเดียวกัน...ความจริงแล้วเธอไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของกมลลา เป็นเด็กกำพร้าที่ได้รับอุปการะช่วงก่อนเรียนมหาวิทยาลัยนี่เอง

กมลลาเป็นเศรษฐินีม่าย พอสามีชาวเยอรมันเสียชีวิต ท่านก็พา

พิมพ์ภัสสร ลูกสาวคนเดียวกลับมาเมืองไทยแล้วบังเอิญมาพบกับเธอด้วยความถูกต้องทำให้ท่านเสนอจะอุปการะเธอ ถึงจะลังเลเพราะความจริงเธอในตอนนั้นก็โดนขบขระถูกรังแกแล้ว แต่สุดท้ายก็ใจอ่อนเพราะสัมผัสได้ว่าหญิงสูงวัยรักและเอ็นดูเธอจริงๆ อย่างไรก็ตามปัญหาที่คือพิมพ์ภัสสรไม่พอใจ ถึงแม้เธอจะมีอายุมากกว่าแต่อีกฝ่ายก็ไม่เคยนับเธอเป็นพี่สาว ซึ่งเธอก็คิดว่ามันเป็นเรื่องเข้าใจได้ ยิงดีที่กมลยังไม่ได้รับรองเธอเป็นบุตรบุญธรรมอย่างถูกต้องตามกฎหมายแต่อุปการะเฉยๆ เท่านั้น ไม่อย่างนั้นเรื่องคงแยกกว่านี้

ภัตทร์สุนพพยายามอยู่อย่างเจียมเนื้อเจียมตัวมาตลอด ไม่หือไม่อือไม่ว่าจะโดนกลั่นแกล้งหาเรื่องอย่างไร เธอตั้งใจว่าจะต้องตอบแทนพระคุณของกมลที่ส่งเสียให้เธอเรียนต่อจนจบ เพราะถ้าไม่มีท่านก็ไม่รู้ว่าป่านนี้สถานะการศึกษาของเธอจะเป็นอย่างไร แต่เธอก็ตั้งใจว่าจะออกจากบ้านหลังนี้เช่นกันเพื่อไม่ให้มีปัญหากับพิมพ์ภัสสรมากไปกว่านี้ เรื่องนี้แม่บุญธรรมของเธอยังไม่ทราบ เธอคงต้องค่อยๆหาทางอธิบายให้ท่านเข้าใจ

...เช่นเดียวกับเรื่องการเข้าไปสืบเรื่องราวในบ้านอินทระเดชาหญิงสาวรู้ว่าเธอไม่ได้มีความสามารถอะไรมากมาย แต่เมื่อมีโอกาสดีตกมาถึงมือแบบนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ต้องใช้เวลาสามเดือนนี้ให้คุ้มค่าที่สุด

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)